

1/2014

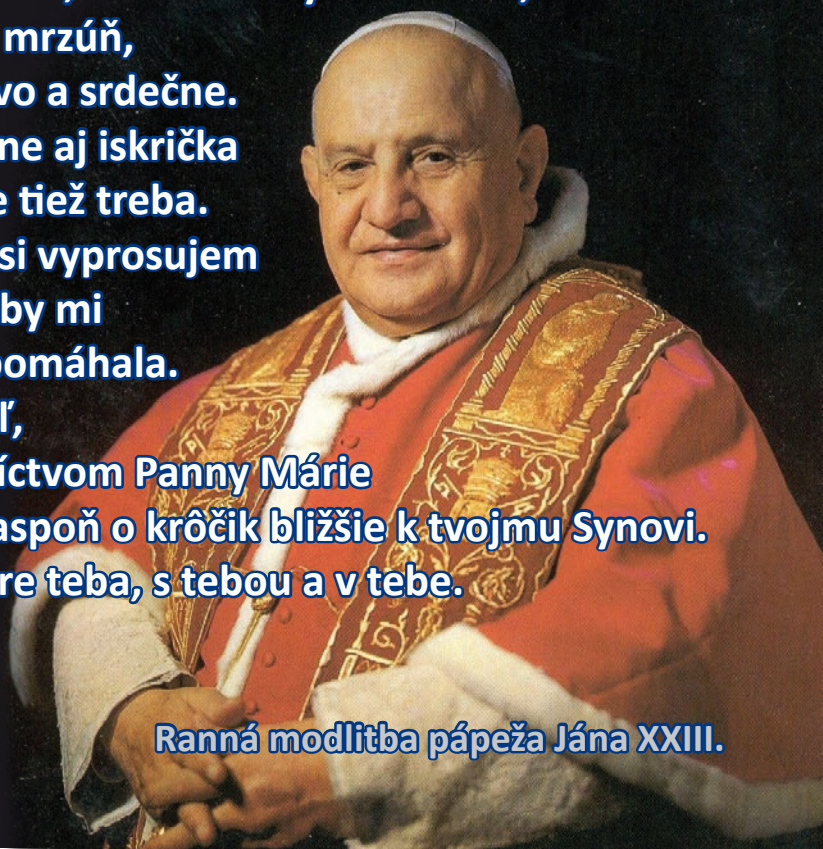
CHARIZMA

**Sedembolestná
Panna Mária,
oroduj za nás !**

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Nebeský Otče, ďakujem ti,
že som si oddýchol a opäť sa prebudil. Je to tvoj dar.
To, čo je mojou povinnosťou,
chcem dnes od rána do večera plniť tak,
ako to robil Tvoj Jednorodený Syn:
všade, kam prišiel, zanechal po sebe len dobro.
Každého, s kým sa stretnem, mi posielaš do cesty,
aby som v ňom poznal svojho brata.
Vo všetkom, čo urobím, čo prehovorím,
nech sa mi zjaví láska, ktorou Kristus všetkých objíma.
Nech mám pre každého dobré slovo skôr,
než sa rozídeme.

Nech mám cit pre druhých a myslím viac na nich,
než na seba. Prosím ťa, nech sa vždy ovládnem,
nech zo mňa nie je mrzúň,
nech jednám láskavo a srdečne.
Nech vo mne zostane aj iskrička
humoru, ktorého je tiež treba.
Od Ducha Svätého si vyprosujem
tvoju milosť, ktorá by mi
k tomu všetkému pomáhala.
A ešte jedno: Dovoľ,
aby som prostredníctvom Panny Márie
priviedol každého aspoň o krôčik bližšie k tvojmu Synovi.
Môj Bože, všetko pre teba, s tebou a v tebe.
Amen.

Ranná modlitba pápeža Jána XXIII.

Mnohokrát túžime, aby Boh za to, ako mu slúžime, vypočul všetky naše prosby, aby sa o nás staral a ochraňoval nás. Čakáme, že život s ním bude ako v bavlnke.

Keď som sa modlila za povolanie, Pán mi ukázal Máriu so slovami: „Nasleduj ju.“ Okamžite som začala hľadať nejakú rehoľu, zasvätenú Panne Márii. Až neskôr som pochopila. Mária bola vydatá žena. Bohom vyvolená, milovaná, a predsa sa tehotná trmácala do Betlehema, rodila v maštali, musela utekať s dieťaťom, ktorému išlo o život, vzala si stolára - žiadneho boháča. Varila, prala, a predsa si uchovávala všetko vo svojom srdci. Na vlastné oči videla, ako týrajú a zabíjajú jej Syna. Matka, plná bolesti sa modlí s apoštolmi a nestráca vieru - napriek všetkému miluje Boha aj ľudí. Pochopila význam utrpenia a bolesti. Milovala do krajnosti. „Pravá láska vždy bolí,“ povedala Matka Tereza. Ale len Láska prežiarí temnotu.

Andrea Teplanová

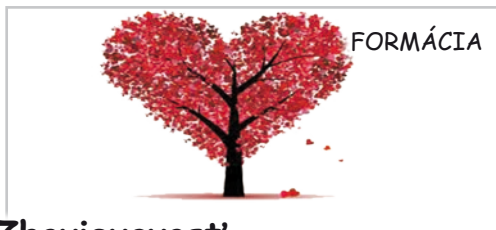
Z OBSAHU

2 Trenčín 2013

6 Svätý Otec František

7 Zhovievavosť

8 Kríž

**12 Spoločenstvo
Baránkovej krvi**

16 Spoločenstvo oporou

Trenčiansky Piaristický kostol sa 19.októbra 2013 naplnil chválami
spoločenstiev Obnovy Nitrianskej diecézy.

Božia prítomnosť jemná, krásna, ohrozená

Prednášku na tému Božia prítomnosť mal Vdp. Juraj Pluta. „Božia prítomnosť je krásna, jemná a ohrozená,“ povedal a vysvetlil, ako nechať vstúpiť Božiu prítomnosť do života. Upozornil na nesprávnosť zakladania si na pocitoch a zážitkoch - riadením

sa pocitmi a dojmami: Pán je tu alebo nie je tu. Božia prítomnosť má väčší rozmer než jeden pocit. Aj v prázdnote a neúteche môže byť Pán. Prítomnosť Božia nie je odmena. Je ponuka zo strany Pána, aby sme rástli a slúžili, a nie si užívali. Hlavne vtedy, keď nám nie je dobre, prichádza nás formovať Pán. Jeho prítomnosť nám dáva schopnosť slúžiť. A veľkosť spoločenstva nestojí na ľuďoch, ale na prítomnosti Pána. Človek, ktorý vie slúžiť charizmami, je ten, čo stojí v prítomnosti Krista.

Prečo je to také ťažké?

Chybou je myslieť si, že Božiu blízkosť si treba zaslúžiť - hranica pýchy. Taktiež človek nesmie túžbu po Bohu nahrádzať túžbou po človeku, napríklad Adam sa oprel o Evu - hľadal v nej dôveru. Niekedy je prekážkou aj náš aktivizmus, ako hovorí sv. Augustín: „Boh je v nás, ale my sme mimo seba.“ Človek, neprežívajúci blízkosť Pána v osobnej modlitbe, ide len po povrchu a po pár dňoch zážitok vypchá. Ďalšou prekážkou je hluk - vonkajší aj vnútorný. Ak sa zaoberáme príliš sami sebou, nedokážeme sa stíšiť. Mám objaviť Pánovu prítomnosť - nie seba. V ťažkých chvíľach si treba spomenúť na emauzských učeníkov, ako povedali: „Či nám nehořelo srdce?“ Spomenúť si na to pekné, čo sme s Pánom zažili. Zánik pocitovej radosti

nás učí, že zakúšanie Boha nie je Boh - je to len skúsenosť. Nesmú sa nám milosti stať prekážkou, aby sme nezažili ešte väčšie.

Čo robiť? Počúvať Božie slovo - má stvoriť silu. Mať pokoru a ľútosť, ktorá závisí na Bohu, ľútosť nad hriechom, a nie nad sebou. Volat' k nemu, modliť sa, lebo pred nami je Boh.

Objavme v Božej prítomnosti, čo chce Boh, a nie to, čo chceme ja.

V homílii svätej omše otec Peter Brodek vyzval prítomných, aby načerpali Pánovu prítomnosť. Ľudia by mali cítiť Pánovu prítomnosť, kedy sa naše negatívne reakcie menia na pokoj, úsmev... a ľudia sa divia: „Čo sa s tebou deje?“ „Vo mne je Pánova prítomnosť.“ Spomeňme si na slová Písma: „Pôjdeme s vami, lebo s vami je Boh.“

Aký má význam dar jazykov pre iného človeka?

Každá charizma je na službu. Aj mňa Duch Svätý buduje pre službu. Ak sa za mňa niekto modlí v dare jazykov, dostáva isté poznanie a formovanie.

Ako má učiteľka náboženstva pracovať so satanistami po prvom zasvätení?

Má ďalej učiť náboženstvo. Je to jej misia. Ako misionár, keď ide do Afriky... Misia spočíva vo výzve: „Hlásaj slovo vhod i nevhod.“ Je potrebné modliť sa za nich a pristupovať k nim s veľkou láskou - láska je silnejšia ako smrť - oni sú pod zákonom smrti. Tou láskou aj malým gestom, obyčajným prejavom lásky sa začnú diať veľké veci. A zároveň sa má učiteľka riadiť kňazom.

Môžu v charizmatickom spoločenstve byť katolíci aj evanjelici?

V takomto spoločenstve treba zachovať vzájomný rešpekt. Ak to niekoho znervózňuje, treba sa poradiť s duchovnou autoritou. Ak strácame pokoj, radosť, lásku, treba zvažovať.

Čo robiť ak nepodporuje správca farnosti aktivity spoločenstva?

Treba vydržať. Ďakujeme za to, čo máme, prijímame túto „chudobu ducha“ a nestrácajme odvahu. Dajme to Bohu ako obeť.

Známa je presvedčená, že jej posielam démonov, ale ja som nikdy nebola v ničom takom, čo mám robiť?

Treba sa modliť za rozlišovanie, kde je podstata. „Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon“ (Gal 6, 2) „My silnejší sme povolani znášať slabosti slabých a nehľadať záľubu sami v sebe“ (Rim 15,1). Žehnajte a modlite sa za ňu. Aj o Ježišovi povedali, že je posadený Belzebulom.

Andrea Teplanová

foto: Galika Šunderliková

Duchovný koláč, torta a iné dobroty

Čadca, 23.1.2014 V mesiaci januári nás pozvala Monika Hríčaková na stretnutie hnutí a spoločenstiev za Žilinskú diecézu. Prihlásilo sa 85 ľudí za účasti otca biskupa Mons. Tomáša Galisa. Stretnutie sa začalo sv. omšou. Potom uvítaním a predstavením jednotlivých ľudí. Otec biskup na úvod vysvetlil, čo znamená úrad biskupa a čo je farnosť, že je to spoločenstvo spoločenstiev. Prípadom, že sme na ceste svätosti a posväcovania, to je náš hlavný smer. Dávame sa Bohu a v mene Ježiša Krista za pomoci Ducha Svätého chceme ťahať ten „chomút“ do ktorého sme strčili svoju hlavu. Nehceme byť sebcí, ktorí sa vyhlasujú za spasiteľov sveta. Každý chce svojím talentom pri-

nieť ovocie Ducha Svätého k Pánovým nohám. Bol som milo prekvapený, s akým zápalom ľudia hovorili o spoločenstvách, v ktorých trávajú svoj čas, kde sa formujú a dorastajú do kresťanskej dospelosti, ako aj do služby lásky bratom a sestrám v diecéze. Celé to stretnutie mi pripadalo ako veľká rodinná záležitosť, kde sa chystá veľká oslava, kde každý priniesol rôzne ingrediencie chutnej vône a krásneho výzoru, kde otec biskup ako hlavný šéfkuchár za pomoci svojich nadšených pomocníkov pripravujú chutný aj vzorový koláč, tortu a iné dobroty, ktoré majú slúžiť na oslavu nebeského a najlepšieho Otecka skrze Ježiša Krista nášho Pána.

Jozef Kvašíňovský

V Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre konala Duchovná obnova vedúcich spoločenstiev Katolíckej charizmatickej obnovy Slovenska, ktorú viedol generálny vikár Nitrianskej diecézy, Mons. Peter Brodek na tému

BOŽÍ SLUŽOBNÍK A SLUŽBA BOHU

a ktorej ústredné motto tvoril citát:

„Veď keby ste mali hoc aj desaťtisíc vychovávateľov v Kristovi, otcov nemáte mnoho, lebo v Kristovi Ježišovi ja som vás splodil skrze evanjelium.“

(1Kor 4,15)

Aj keď mi toto slovo nebolo neznáme, zostala som príjemne zaskočená hlbokým pohľadom a vysvetlením, aký rozdiel je medzi vychovávateľom a otcom v tom duchovnom zmysle slova. Po prvýkrát som počula vzhľadom na službu pastiera spoločenstva výraz duchovná matka a doslova ma to zasiahlo, zvlášť, ak si uvedomím, že na ceste Božieho povolania je naozaj mnoho učiteľov – vychovávateľov, ale len niekoľkí, práve tí plodní, môžu byť duchovným otcom (matkou). Učiteľ a vychovávateľ môže byť istým „katalyzátorom“ zmien, môže poučiť napríklad o odpustení a pod., ale na to, aby človek prijal službu vedenia, je potrebné zvláštne Božie vyvolenie. Pravda, každý má svoju vlastnú genézu tohto vyvolenia, cez ktoré sme pozvaní hľadať stratených. To vyžaduje aj určitú vernosť a námahu – hľadať ľudí, osloviť ich a sprevádzať.

Otec Peter to vyvolenie vysvetľoval na príklade vyvolenia Šaula za kráľa nad Izraelom, (čo je opísané v 1 Sam 9. – 10. kapitola) a bolo to nesmierne silné a v tom prenesenom význame nové a veľmi podnetné.

Je zvláštne, že Boh si volí Šaula, ktorému sa v Izraeli krásou nik nevyrovnal, no nemal problém vyvoliť si ani Dávida, o ktorom by to nik nepredpokladal, veď ten bol malého veku, ryšavý, najmladší... Boh má totiž iné kritériá ako ľudia. Hoci sa ide diať nevídaná vec, aj v prípade povolania Šaula Boh použije v podstate banálny prostriedok. Šaul si myslí, že ide hľadať oslice, no Boh má plán pomazať ho za kráľa.

Keď Šaul nadobudol presvedčenie, že už urobil dosť, chce to vzdať. Aj my máme tendenciu

konať podobne, ak sa nám zdá, že už sme vynaložili veľkú námahu, a odozva stále neprichádza. No Duch Svätý nás často vráti a ponúka: Ešte sa nevzdávaj, hľadaj, skús sa modliť, vytrvaj... Ukazuje nám nové možnosti. Lebo všetko je len otázka priorit. V tomto prípade sluha ako **vychovávateľ** vedie Šaula k Božiemu mužovi – **otcovi**.

On mu povedal: „Hľa, v tomto meste je Boží muž. Je to muž vážený, všetko, čo povie, určite sa splní. Nože podme ta, azda nám povie cestu, ktorou máme ísť.“

Veľmi hlboko sa ma dotklo vysvetlenie o tom, že spoločník na ceste, a v každej službe, je nesmierne dôležitý. Tak, ako Ježiš rozosiela učeníkov po dvoch, aj pre nás je nevyhnutné mať druhu, spoločníka, priateľa, s ktorým sa radíme, modlíme, dopĺňame, pomáhame si, zdieľame sa... Máme sa dostatočne stretávať a nepodceňovať spoločný čas, ktorý nám Boh ponúka, lebo prostredníctvom spoločníka nám dáva svetlo, ktoré potrebujeme, aj keď Pán je už s nami na ceste.

Šaul odvetil svojmu sluhovi: „Ak pôjdeme, čože vezmeme tomu mužovi? Chlieb sa nám minul z kapsí a nemáme dar, ktorý by sme dali Božiemu mužovi. Čo máme pri sebe?“

Šaulova odpoveď naznačuje, že si máme ctiť pastiera - duchovného otca (duchovnú matku), lebo je pre nás spojením, cez ktoré sa prejavuje Boh.

Veľmi netypické pre túto situáciu je to, že pán žiadne peniaze nemá, ale sluha - spoločník má polšekel. Nejde však o peniaze, ale o postoj pokory a svedectvo života, ktorým si treba dar zaslúžiť. Neprichádza s prázdnyimi rukami. Potrebné sú totiž tri nosné atribúty prorockej (pastierskej) služ-

by – svedectvo života, vernosť Bohu a poznanie Boha.

Hoci Šaul ešte stále nemá inú víziu, chce len hľadať oslice, Pán dopredu pripravil túto chvíľu, privádza ho v čase obety pre ľud a poslať výzvu: **Len choďte, lebo teraz ho nájdete!** Tak, ako oni aj my sa máme chopiť príležitosti, využívať možnosti a byť vnímaví na to, čo chce Pán, lebo nič sa nedeje náhodou. Musíme držať prst na pulze Božieho vedenia a každodenne čítať v Božích udalostiach, čo je pre nás. Teraz ho nájdete! Dar proctva a služby vedenia má totiž svoj vývoj. Boh už dopredu vie, kam smerujú jeho plány.

Deň pred Šaulovým príchodom dal však pán Samuelovi toto videnie: 16, „Zajtra o tomto čase pošlem k tebe muža z Benjamínovej krajiny; jeho pomazeš za knieža nad mojím ľudom, Izraelom;...

Tu akoby sa stretávali dva svety. Samuel vidí budúceho kráľa. Už deň dopredu vedel, čo sa stane a pripravil hostinu. Volá Šaula: „Pod' predomnou hore na výšinu.“ Až potom oznamuje Božiu vôľu. Šaul vidí iba človeka, čo mu nájde oslice. Aj my neraz strácame z dohľadu priority – hľadáme oslice, a nevidíme to podstatné. Alebo si dávame brnenie nepostrádateľnosti, čo je veľmi nebezpečné, alebo sa vzdávame zo strachu, prípadne utekáme pred zodpovednosťou, vyhovárajúc sa: Ja to nedokážem! Ak Boh povoláva do služby, dáva človeku moc i schopnosti, no najskôr treba vykročiť. Aj Samuel koná len na základe čistej viery.

A keď zišli na kraj mesta, povedal Samuel Šaulovi: „Povedz sluhovi, aby išiel napred, ty sa trochu zastav, chcem ti oznámiť Božie slovo.“

Pre poznanie Božieho slova je nevyhnutné zastavenie, lebo bez zastavenia niet „nastavenia“ a poznanie je slabšie, napríklad v rozlišovaní, či je to ktoré Božie slovo pre mňa alebo nie. Božie slovo sa totiž skrýva pred nežiaducou reklamou. Žijeme zo zjavenia, nie pre zjavovanie seba samého... Toto vyžaduje dôvernosť.

Dôležité je všimnúť si i Božie načasovanie. Postup je taký, že najskôr prichádza vonkajší

prejav, skutok – pomazanie, teda požehnanie, ktorým sa pečatí služba vodcu. Naše povolanie je už dávno ukryté v Božom Srdci, no až keď dostaneme dar a zostupuje na nás Pánov Duch, potom sa zamýšľame nad tým, čo ďalej, sme vo vytržení a Boh nás zmení na iných (na inakšieho muža /ženu). Až následne človek pochopí, čo má robiť a kam je poslaný.

Vtedy na teba zostúpi Pánov duch, budeš vo vytržení s nimi a zmeníš sa na inakšieho muža. Keď sa ti všetky tieto znamenia splnia, rob, čoho budeš schopný, lebo Boh je s tebou.

Treba nám robiť, čoho sme len schopní. Nešetíme sa v službe spoločenstvu, ale robme všetko, čo je v našich silách. Pozor však, len to, čo je v našich silách, nie nad naše sily, aby sme nevyhoreli, nestratili radosť a nezničili seba, lebo to nie je prínosom pre nikoho. Taká služba vychádza navnivoč, a teda ani nebuduje spoločenstvo.

Sedem dní budeš čakať, kým prídem k tebe a oznámim ti, čo máš robiť.“

Toto je čas, v ktorom dozrieva milosť. Čakáme na dovysvetlenie. Kto vie čakať, ten je verný. A toho, kto dlho verne čaká na službu či prisľúbenia, Pán mimoriadne požehná a obdaruje. Boh mu zmení srdce na inakšie a v ten deň sa naplnia i všetky znamenia. Preto by vodcami v službe vedenia spoločenstiev mali byť ľudia Ducha, hlboko zakorenení v Bohu, obrátení, ktorí prešli formáciou. Služba pastiera sa spája s vierou v milosť, ktorú dáva Boh.

Verím, že táto duchovná „obnova obnovených“, ako ju občas radi nazývame, prinesie spoločenstvám a ich pastierom bohaté ovocie, za čo sme Mons. Petrovi Brodekovi nesmierne vďační.

Blanka Kocinová

ilustračné foto: Juraj Gažovčiak

Vatikán 8. januára (RV) „Evanjelizácia je povinnosťou celej Cirkvi a celého Božieho ľudu,“ napísal Svätý Otec František v posolstve 13. národnému stretnutiu brazílskych základných spoločenstiev v meste Juazeiro do Norte. Téma stretnutia, ktoré trvalo do 11. januára, znela: „Spravodlivosť a proroctvo v službe životu“. Zúčastnilo sa na ňom zhruba štyritisíc delegátov z približne stotisíc základných cirkevných komunít v 272 brazílskych diecézach.

Svätý Otec František

píše brazílskym základným spoločenstvám

Svätý Otec vo svojom liste zdôrazňuje, že každý z nás má byť pútnikom, ako vo vidieckych oblastiach, tak v mestách, a prinášať radosť Evanjelia každému mužovi i žene. Pápež účastníkov stretnutia zveruje pod ochranu Panny Márie z Aparecidy a vyzdvihuje, že základné spoločenstvá majú v Cirkvi zásadné evanjelizačné poslanie. „Často prinašajú nový evanjelizačný zápal a schopnosť dialógu so svetom, čím obnovujú Cirkev,“ cituje Petrov nástupca z apoštolskej exhortácie Evangelii gaudium. Zároveň však poukazuje na to, že „veľmi prospieva, ak tieto základné komunity nestrácajú kontakt s bohatou realitou miestnej farnosti, aby sa s chuťou integrovali do organickej pastorácie miestnej cirkvi“ (tamtiež). V závere sa Svätý Otec obracia k brazílskym základným spoločenstvám so slovami sv. Pavla: Beda, keby som nehlásal evanjelium (por. 1 Kor 9, 16).

Každý z nás
má byť pútnikom,
ako vo vidieckych oblastiach,
tak v mestách,
a prinášať radosť Evanjelia
každému mužovi i žene.

Zhovievavosť

V liste Efezanom nám sv. Pavol adresuje slová:
„Preto vás prosím ja, väzeň v Pánovi, aby ste žili
dôstojne podľa povolania, ktorého sa vám dostalo,
so všetkou pokorou, miernosťou a zhovievavosťou.“
 (Ef 4,1-2)

Uvedené slová otvárajú výklad ďalšieho ovocia Ducha – zhovievavosť.

K prejavom Božej lásky, ktoré nám pomáhajú deň čo deň znovu začínať, určite patrí i Božia zhovievavosť s nami. Zhovievavosť sa úzko spája s trpezlivosťou, ale predsa len je potrebné aj povedať, v čom sa od seba líšia.

Trpezlivosť je vnímaná najmä ako schopnosť čakať. Z pohľadu Božieho na naše obrátenie, z pohľadu ľudského vzhľadom na iných, ale aj na mnohé veci, udalosti a podobne, pričom je dôležité zachovať si pokoj a vnútornú istotu, prameniáciu v hlboké dôvere v Pánovu prozreteľnosť.

Zhovievavosť zaiste tiež zdobí aj veľká miera trpezlivosti, ale predsa len v jej vnútornom obsahu sa nachádza zameranie na niekoho, nie na niečo. Môžeme byť zhovievaví napríklad voči niekomu, kto zatiaľ nekoná podľa našich predstáv. Zhovievavosť v tomto zmysle dáva niekomu príležitosť, aby mohol mať viac času, viac síl, viac možností na uskutočnenie niečoho, z čoho bude mať osôh tak odovzdávajúci ako i prijímateľ. Pritom ten, kto chce byť zhovievavý, vie, v čom a prečo má byť zhovievavý.

Aby sme uvedené myšlienky mohli ešte lepšie chápať, výborne nám pomôže podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi. (Mt 18, 23-35) Vystupujú v ňom kráľ a dvaja sluhovia. Prvý sluha dlhoval svojmu pánovi desaťtisíc talentov. Keďže nemal z čoho, padol k jeho nohám a prosil: „Pozhovej mi a všetko ti vrátim.“ Inými slovami: „Buď ku mne zhovievavý, nielen maj so mnou trpezlivosť. Všimni si moju situáciu, mám ženu, deti a nezarábam toľko, aby som mohol ušetriť a naraz vrátiť, ale vrátiť, keď budem môcť.“ Kráľ mu odpustil, lebo vedel v čom a prečo má byť zhovievavý; že nejde len o sluhu a peniaze, ale o rodinu, o deti, o zlú sociálnu situáciu a podobne. Zhovievavosť vidí širšie súvislosti, než trpezlivosť. Trpezlivosť akoby nás vychovávala a bola pre nás viac užitoč-

ná, ale zhovievavosť, okrem toho, že nás posväcuje, zároveň aj pomáha žiť iným.

V podobenstve však vystupuje aj druhý sluha, ktorý dlhoval sto denárov práve tomu sluhovi, ktorému jeho pán dlh odpustil. Bezprostredne, ako prijal veľkú milosť, chytil svojho spolusluhu pod krk a bezpodmienečne žiadal vrátiť dlžobu. Spolusluha ho prosil o zhovievavosť podobne, ako pred chvíľou on prosil kráľa; ale omilostený neodpustil a dal ho do žalára. Keď sa to kráľ dozvedel, predvolal si ho a povedal: „Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojím spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ Inými slovami, nemal si aj ty byť zhovievavý, ako som bol zhovievavý ja s tebou?

Zdá sa, že je dosť zreteľné, kto je v tomto podobenstve pán i prvý a druhý sluha. Sv. apoštol Pavol píše: „Kristus Ježiš prišiel na svet zachrániť hriešnikov; a ja som prvý z nich. Ale dosiahol som milosrdenstvo, aby na mne prvom (sluhovi) ukázal Kristus Ježiš všetku zhovievavosť ako príklad pre tých (druhí sluhovia), čo v neho uveria pre večný život.“ (1 Tim 1,15-16)

Božia zhovievavosť nás denne zachraňuje. Ovocie Ducha Svätého, ovocie zhovievavosti, sa má v nás prejavovať ako odraz Božej lásky, ktorá ponúka príležitosť záchrany pre všetkých.

Ovocie zhovievavosti nám pomáha otvárať si oči pre objektívnejšie videnie situácie bližneho. V zhovievavosti nás Duch Svätý učí pozerieť na bližneho jeho vlastným pohľadom. Osvojujeme si poznanie Ducha, aby sme mohli viac milovať, lebo človek vidí len zovňajšok, ale Pán vidí do srdca.

Nech nás zdobí nádherné ovocie zhovievavosti, tak ako už ozdobil Duch Svätý mnohých pred nami, tých, ktorí sa mu úplne vydali do rúk. Veď „ty, Pane, si Boh milosrdný a láskavý, zhovievavý, veľmi milostivý a verný.“ (Ž 86,15)

Peter Brodek

Keď sa narodí nový človek, tak pri jeho dátum narodenia zvykneme dať malú hviezdičku. Je to pre nás symbol novosti, zrodu, života. Keď človek opúšťa tento svet, tak pri jeho dátume úmrtia naznačíme malý krížik. Zvyčajne chápeme tento symbol ako znak smrti.

KRÍŽ

Kríž je vo všeobecnosti spájaný s bolesťou, utrpením a smrťou. Je to tieň, pred ktorým sa človek neprestajne snaží uniknúť.

Židia chápali, že zlo, utrpenie a smrť vstúpili do sveta s hriechom. Pri vyhnaní z raja počul človek hlas Boha: „Nech je prekliata zem pre teba, tŕnie a bodľácie ti bude rodiť, v pote tváre budeš jesť svoj chlieb.“ (Gn 3,17-19) Židia preto chápali utrpenie ako trest Boží. Spomeňme si na scénu z evanjelia so slepcom od narodenia. Prvú otázku, ktorú dávajú apoštoli, keď vidia chudáka, je táto: Pane, kto zhrešil? On sám alebo jeho rodičia? Nevedeli si ináč vysvetliť, že by niekto mohol byť postihnutý takýmto krížom utrpenia, a pritom by bol nevinný.

Nemôžeme sa tomu diviť ani dnes. Názory súčasných ľudí sú podobné. Nepovažujeme chorobu za nešťastie? Nemodlíme sa, aby od nás Boh odvrátil vojny, pohromy, biedu, hlad?

Preto všetci v Izraeli dúfali, že práve ten dávno žiadaný Vykupiteľ konečne napraví svet, že všetko utrpenie a všetky kríže odstráni. V skutočnosti sa stal opak. Nielenže utrpenie a problémy neodstránil, ale on sám im dokonca podľať. Ježiš bol pribitý na kríž, ktorý mal odstrániť. Nastalo zvláštne rozčarovanie aj zo strany najbližších. Najlepšie to vyjadrujú dvaja učeníci, ktorí odchádzajú z Jeruzalema: „A my sme dúfali, že on spasí Izrael.“ (Lk 24,21)

Zostávame stáť pred otázkou: Čo teda urobil Ježiš s krížom, keď ho neodstránil?

Ježiš kríž neodstránil, ale posvätil. To, čo bolo od počiatku symbolom prekliatia, to, čo bolo nešťastím a začiatkom pekla, stáva sa nástrojom spasenia.

Sv. Bernard hovorí, že na Kalvárii nestál len jeden kríž, ale tri. Bol tu Kristus a dvaja odsúdení. Tri kríže sú tri cesty s rôznym smerovaním. Kríž s odsúdencom vľavo viedol do zatratenia, kríž toho napravo vedie do neba, pretože sa v poslednom okamihu spojil s krížom Ježiša Krista.

Ak sa bolesť, utrpenie, smrť spojí s Kristom, vzniká premena. Horkosť sa premieňa v čosi nové a tajomné, v obetu, ktorá má zrazu zmysel. Predobrazom tohto tajomstva bola udalosť, ktorú prežívali Izraeliti v Meríbe. Keď vysmädnutí prichádzajú k vodám, zrazu zistili, že vody v Meríbe sú horké a nedajú sa piť. Mojžiš prosí Boha o pomoc a nakoniec dostáva príkaz. Má do horkých vôd vhodiť drevo. Keď to urobil, keď sa drevo dotklo horkej vody, nastala premena, voda sa stala

sladkou, plnou života.

Ak sa drevo Kristovho kríža dotkne ľudskej bolesti, horkosti, ten náš kríž sa zrazu mení.

Český výtvarník Jan Jemelka namaľoval zaujímavý obraz. V obrovskom plameni, nad ktorým je pochmúrna obloha, je zobrazený kríž. Autora inšpirovala vojna v Arménsku. Utrpenie, bolesť, smrť, ktoré vojna prináša, vyrastá v symbole kríža. Zvláštne na obraze je to, že kríž je priehľadný ako okno, cez ktoré vidno rozkvitnutú záhradu, plnú života.

To je jeden z cieľov kresťanstva - dokázať zjednotiť kríže nášho života s Kristom. V tom okamihu sa s nimi stane obrovská premena. Kríž sa stane oknom, cez ktoré sa nám naskytne nový pohľad. Pohľad nádeje, viery a lásky. Ako povedal bl. pápež Ján Pavol II.: „Láska oplodňuje bolesť a bolesť prehľbuje lásku.“

Spomeňme si na apoštola Pavla, ktorý bol vo väzení, trpel plný obáv, čo bude nasledovať. Zrazu sa tento jeho osobný kríž stáva priehľadným. Ako hovorí: „Radujem sa, že teraz trpím za vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkve.“ Stačilo jedno, spojiť sa s krížom Ježiša.

Juraj Pluta

Pôstna „šanca“

Vstúpme v myšlienkach k našim „starším bratom vo viere“, do židovskej tradície dvoch na seba nadväzujúcich sviatkov, ktoré majú kajúci charakter. Nachádzame v nich podobnosť a inšpiráciu pre každé pôstne obdobie nášho života.

Sú to sviatky: roš ha-šana - v preklade: ZAČIATOK ROKA a jom kipur - v preklade: DEŇ ZMIERENIA. Pre svoj kajúci charakter dostali aj názov Prísne, čo vlastne zdýrazňuje ich duchovnú mimoriadnosť.

Naše pôstne obdobie je tiež prepojením dvoch mimoriadnych pôstnych sviatkov: Popolcová streda a Veľký piatok. Popolcová streda je začiatkom pôstneho - kajúceho obdobia a Veľký piatok jeho vyvrcholením. Pre svoju mimoriadnosť a kajúci ráz sa nedajú nahradiť ničím iným a vyhlasujeme na tento deň dokonca prísny pôst (zdržiavanie sa mäsitého pokrmu sa nemôže v tieto dni nahradiť iným pôstnym skutkom). Jedným z rozdielov medzi týmito kajúcimi sviatkami v židovskej a kresťanskej tradícii je, že u nich tieto sviatky trvajú desať dní (tak sa aj nazývajú: aseret jeme tešuva – desať dní pokánia) a u nás štyridsaťpäť dní (vrátane pôstnych nedeľ, s názvom: pôstne

obdobie). Môžeme ich nazvať „pôstnou šancou“, a tak sa ju snažiť aj využiť, pretože máme k dispozícii minimálne o tridsať pôstnych dní navyše.

Duchovné poslanstvo týchto dní

Na začiatku tohto desaťdňového obdobia sa pred západom slnka zbožní Židia zhromažďujú pri rieke, kde prežívajú obrad tašlich („odhodíš“). Podnetom pre tento obrad sú slová proroka Micheáša, ktoré pozývajú odhodiť do morských hĺbín svoje hriechy (Mich 7, 19). Vysvetlenie je jednoduché: všetko, čo sa ponorí do hĺbín, sa navždy pomíne. Po príchode na breh sa odriekajú aj Žalmy 33 a 130 a k tomu príslušná modlitba. Spoločenstvo a

každý jednotliviec symbolicky odhadzuje svoje hriechy do prúdu rieky a vyjadruje tak túžbu po vnútornej slobode a oddelení sa od svojej hriechnej minulosti.

A čo my? Schádzame sa večer na Popolcovú stredu, aby sme počúvaním Božieho slova a slobodným prijatím popola na vlastnú hlavu prejavili nový začiatok. Aby sme navonok, ale hlavne vnútorne vyjadrili odpor k hriechu a priblíženie sa k Bohu cez osobu Pána Ježiša. Častejším osobným i spoločným kontaktom s Ním v počúvaní jeho slov, v účasti na sv. omšiach a adorácii, v modlitbe (napr. bolestného sv. ruženca a krížovej cesty), plnením konkrétneho pôstneho skutku a príprave na sviatosť zmierenia sa zakaždým otvárame pôsobeniu Ducha Svätého, ktorý viac môže prenikať myseľ i srdce a premieňať ho na „nové v Láske“.

Pôst aj radosť

Duch Svätý už na začiatku pôstneho obdobia, ba aj pred ním v každom jednom z nás i vo svojej Cirkvi vyvažuje kajúcnosť a radosť tohto obdobia tým, že nám ústami kňazov adresuje výzvu aj na pôst, aj na radosť: „Kajajte sa a verte evanjeliu“ (evangelion = radostná zvesť; Mk 1, 15)! Konkrétne sa o duchovnom ovocí pôstu na Popolcovú stredu, a teda o dôvodoch pre duchovnú radosť, hovorí i v prefácii vo svätej omši, kde počúvame: „Lebo ty v nás telesným pôstom krotíš zlé sklony, dvíhaš myseľ, udeľuješ silu k čnosti a dávaš odmenu skrze nášho Pána Ježiša Krista“. Pomáha nám to udržiavať si správnu duchovnú vyváženosť a vnútornú jednotu svojho vlastného vnútra.

A Židia rovnako ako my pod Božím vedením neprežívali len kajúcu črtu tohto sviatku, ale aj jeho radosť, čo v tento deň zvyrazňovalo: požehnanie, prednášané nad jablkami a medom (symboly šťastia a blahobytu); nosenie bieleho odevu (symbol čistoty a krásy) a vzájomná výmena prianí, aby meno dotyčného bolo zapísané do „Knihy života“.

Dar príhodného času

Iba tí, ktorí správne prijali pozvanie na sviatok roš – hašana (na ten prvý v poradí), mohli dobre sláviť aj jom – kipur („DEŇ ZMIERENIA“, druhý v poradí) ako vyvrcholenie prísneho pokánia. Ide o to, aby človek využil sviatok na „začiatku roka“ (roš – hašana) a nasledujúcich desať dní k

tomu, aby sa zmieril so svojimi blížnymi. Potom môže úprimne na deň pokánia v desiaty deň prosiť Pána Boha o odpustenie a On mu odpustí. Dá sa to povedať aj takto: ktokoľvek už odpustil blížnemu, má už aj Božie odpustenie.

Aj preto si potrebujeme, povzbudení židovským prežívaním, uvedomiť, ako je potrebné hneď na Popolcovú stredu zachytiť i dar, i dĺžku pôstneho obdobia ako dar „príhodného času“. Pán Ježiš tento dar času na pokánie aj jeho aktívne prežívanie vyjadril výstižne v slovách: „Keď teda prinášaš svoj dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príd' a obetuj svoj dar“ (Mt 5, 23-24).

Okrem toho, čo obradne obsahoval samotný sviatok („Deň zmierenia“) a ako naň pripravovalo, bolo teda najdôležitejšie toto hĺbkové úprimné prehodnotenie všetkých vzťahov s ľuďmi a vyjadrenie odpustenia. Až potom mohol každý spolu s veľkňazom v Jeruzaleme, ktorý vyznával hriechy za celý národ, prežiť aj nezaslúžený dar Božieho odpustenia.

Nami, novozákonnými ľuďmi, musí oveľa viac otriast' výzva samým Pánom Ježišom, Božím Synom na prejavenie odpustenia a prijatie Božieho odpustenia (sviastosť zmierenia – svätá spoveď). Boh čaká na odpoveď človeka – človek musí odpovedať. Ak nám Pán Boh dal dožiť sa začiatku tohtoročného pôstneho obdobia 2014, naznačí tým nové pozvanie, položí tým nové otázky, ktorých vrcholom bude obnova všetkých vzťahov: vzťahu k nemu, k všetkým blížnym i k sebe samému.

Tento vrcholný „Deň zmierenia“ bol zakončený obradom „zatvárania brán“, na konci ktorého sa trúbil jeden predĺžený tón, čo symbolizovalo Božie odpustenie, vďaka ktorému sa Izrael obnovil a mohol prežiť nový rok.

A čo má byť vrcholom využitej „pôstnej šance“ pre mňa?

Vrcholom pôstneho obdobia, prežívaného tvárou v tvár Pánovi Ježišovi, trpiacemu a ukrižovanému, má byť pohľad na jeho vzkriesenú a stále živú osobnú prítomnosť...

...ale aj môj radostný tón v speve „ALELUJA“, ktorý bude vychádzať nielen z úst, ale predovšetkým z obnoveného srdca.

predstavujeme

Spoločenstvo Baránkovej krvi funguje bezmála tridsať rokov, čiže aktívne bolo už v podzemnej Cirkvi. Od roku 1996 nadviazalo kontakt s maltským exorcistom Eliasom Vellom, ktorého prednášky na Slovensku odvtedy až doteraz zabezpečuje. Pôsobí na území západného Slovenska, ponúka duchovné a psychické poradenstvo, modlí sa za oslobodenie, uzdravenie a pracuje s hendikepovanými, teda inak obdarovanými deťmi a ich rodičmi. Taktiež organizuje pravidelné stretnutia psychiatrov, psychológov a kňazov, kde diskutujú o duchovných problémoch. Raz za niekoľko týždňov niektorí členovia cestujú do anglického Birminghamu, kde duchovne a psychicky slúžia Slovákom, ktorí tam neraz ťažko pracujú. Nejde o takzvané „stretko“, ale formačné spoločenstvo, ktoré sa skladá z viacerých menších skupiniek, pričom sa každý pripravuje doma sám. V programe majú svätú omšu, formáciu, zdieľanie, čítanie Biblie a modlitby za seba navzájom.

“To je Boží biznis, nie tvoj,” vraví Elena Ferancová zo Spoločenstva Baránkovej krvi

Prinášame rozhovor s jeho zakladateľkou Elenou Ferancovou, ktorá otvorene priznáva, že občas od nich ľudia odchádzajú nenaplnení a nespokojní, no ako vraví, naučili sa nič nečakať, lebo “to je Boží biznis, nie tvoj”. Úlohou ich spoločenstva podľa nej nie je niekoho presvedčať, ale slúžiť, a to napriek tomu, že v minulosti niektorí “stretkáři” závideli charizmy iných členov, chceli stretávať svätých ľudí, hoci všetci boli hriešnikmi a podobne. O takých ľuďoch však E. Ferancová vraví, že sú vnútorné zranení, čiže chorí, a k chorému nemožno byť zlý, práve naopak, treba mu pomôcť a slúžiť mu ešte viac. Navyše pomoc nie je jednostranná, keďže ľudia v núdzi spätne pomáhajú tým, ktorí im poskytujú rady a modlitby, pretože ich to zaväzuje, aby naozaj žili, správali sa a konali tak, ako hovoria a radia.

Prečo sa nazývate práve Spoločenstvo Baránkovej krvi?

Spoločenstvo Baránkovej krvi – prečo práve taký názov? Pretože sme sa formovali ako spoločenstvo, ktoré už dlhodobo robilo službu modlitieb, tak sme chceli rásť a išli sme na jeden kurz, ktorý robil otec Brodek v Nitre. Tam otec Anton dostal slovo o krvi Baránkovej. Absolútne tomu nerozumel. A keď sme v tej službe ďalej pokračovali, tak sme pochopili, že pri modlitbách za oslobodenie sa bez tej Baránkovej krvi nezaobídeme. Tak sme to slovo, ktoré vtedy dostal, prijali ako spoločenstvo do svojho názvu, lebo byť zastrešený, byť obmývaný krvou Baránkovou, to je vlastne oslobodzovanie. Takže preto.

Môžete ho bližšie predstaviť?

Gro spoločenstva tvorí 45 – 50 ľudí. Každý sa stretáva na svojej úrovni raz do týždňa v mieste bydliska na modlitbách, chválach, štúdiu Pisma, prednáškach a podobne, a potom raz do mesiaca sa stretávame všetci spoločne.

Elena Ferancová

CHARIZMA 1/2014

Aké milníky či úspechy, ak sa to dá takto nazvať, máte vo vašom spoločenstve?

Nepovedala by som úspechy, ani neviem vymenovať úspechy, viem vymenovať možno nejaké milníky, kedy sa človek viac zastavil a uvedomil si, že musí byť stále viac, stále bližšie pri Bohu. Mohli by sme povedať, že to bol úspech z Božej strany, že sme sa tam zastavili práve vtedy a že sme ho počúvli a išli sme bližšie k nemu. Ako spoločenstvo slúžime na seminároch s pátrom Eliasom Vellom a potom je to naša každoročná vízia, ktorú máme. Aj "úspech" spoločenstva sa nedá nazvať úspechom jednotlivca, ale obrátením jednotlivca, a tým sa začína obrátenie celého spoločenstva, je to neustále obracanie sa, neustále zastavenie sa, neustále kroky bližšie a bližšie k Bohu.

Takže viacerí členovia sa obrátili?

Všetci. Každý jeden zažil stretnutie s Pánom. A pretože chcel ísť ďalej a vedel, že sám to nedokáže, že potrebuje spoločenstvo, ktoré ho bude naprávať, kde sa budeme obrusovať, kde to bude síce ťažké, ale všetci sme prijali, že to bude ťažké. Ľahká cesta neexistuje, ani Ježiš ju nemal a nemyslím, že by nás obišla. My sme si toho vedomí, ale zakaždým povieme áno, to je ono. Toto s pomocou Božou potrebujeme prekonať, aby sme boli bližšie k nemu.

Myslím, že to sa dá nazvať úspechom.

Možno z pohľadu niekoho zvonka určite. Ale hovorím, že vždy je to skôr Boží úspech, že nás dostal a dokázali sme povedať svoje áno a otvoriť sa.

A čo prípadné neúspechy, prehry alebo niečo negatívne?

Hneď, ako sme my všetci prijali, že spoločenstvo nie je o tom, aby sme sa tam dobre cítili, ale je o tom, aby sme sa navzájom obrusovali, tak sme vedeli, že to bude bolieť. Iste, prekonávame veľmi veľa vecí, ktoré by sme mohli z vonkajšieho pohľadu nazvať neúspechmi, ale sú to vždy zastávky, ktoré nám trochu dlhšie trvajú, aby sme sa pohli dopredu. Je to bolestivé, je to niekedy veľmi trápne, ale

musí to byť. Každý je na svojej púti a vo svojom živote na inom leveli a každého to zastaví v inom čase. Ak niekto nevidí prekážku, tak druhý to prežíva ako obrovskú prekážku. A toto zosúladiť dohromady – o tom je spoločenstvo. Ja to vidím takto, Boh chce asi toto, poď, skús, ideme. A to je úžasné.

S čím ľudia najviac vstupujú do vášho spoločenstva?

Nemôžem hovoriť o našom spoločenstve, pretože my sme roky a roky spoločne rástli, mali sme už veľa vecí prebojovaných a vedeli sme, do čoho ideme, a že to chceme. Väčšinou ľudia do spoločenstva vstupujú, lebo majú predstavu, že idem niekde, kde mi budú pomáhať, kde mi bude celkom fajn, kde svoje problémy vysypem, budú mať pre to pochopenie, budú sa modliť a všetko pôjde "o.k.". Málokedy si ľudia uvedomia, že ísť do spoločenstva, to je práca na sebe, že to je dávať sa, a nie ísť tam niečo zobrať, aby som sa ja cítil dobre, aby som ja bol zmenený. Áno - ale nie takým spôsobom, že pomodlia sa za mňa a teraz ja tam budem. To je práca na sebe. V tomto robia ľudia chybu, že idú do spoločenstva, aby mali zážitok, aby sa dobre cítili, aby sa zdôverovali. Potom bývajú veľké sklamania: ja sa tam otvorím, a druhý sa natoľko neotvára. Začnú trenice, nepokoje.

Takže to prežívate aj vy?

Iste. My sme tam takí zdraví hriešnici. Ale je úžasné, že každý s tým bojuje, niekomu to trvá dlhšie, a nemôžeme sa pri tomto zastavovať, lebo sme v službe. A byť v službe znamená: riešim si svoje problémy, chcem ísť dopredu, potrebujem to, ale ja musím byť zároveň k dispozícii tým druhým. Ja si nemôžem povedať, že ja som dnes zranený, nešťastný, lebo ma niekto urazil, tak sa nebudem venovať ľuďom, ktorí prídu. Naopak. Mnohokrát si musím povedať: ďakujem za tú situáciu, ktorá práve dnes prišla, lebo viem, že som na dne, nič neviem, keby to záležalo na mne, tak nič nedokážem. Ja som len nástroj. Ja som iba otvorila dvere, dom, seba, som tu a hovorím: Pane, konaj!

Bohuš Petrík

Dom modlitby

Spoločenstvo „Dom modlitby sestry Veroniky“ vzniklo pred devätnástimi rokmi, v roku 1995. Zakladajúcimi členmi bola sestra Veronika Karol'ová, jej manžel Štefan a sestra Anna Hudáková. K týmto trom členom postupom času pribúdali ďalší a ďalší, až ich bolo tridsať. Vzhľadom na pomerne vysoký počet členov po čase došlo k rozdeleniu na tri samostatné spoločenstvá - Domy modlitby, ktoré viedli okrem sestry Veroniky ďalšie dve sestry.

Naše spoločenstvo vedie sestra Veronika Karol'ová, ako zakladateľka Domu modlitby. Veríme, že Pán ju dlho zachová v tejto službe, lebo si ani nevieme predstaviť iného na tomto mieste. Pre nás všetkých je prirodzeným, milým prostredníkom s Pánom, je tlmočnickou, „mailovou poštou“ pre Pánove posolstvá, výroky, slová, ktoré s láskou a úctou počúvame a skrze sestru Veroniku prijímame.

Stretávame sa každý týždeň v utorok v byte sestry Veroniky, v bytovke na Sídlišku III. v Humennom, na 13. poschodí. Chvála Bohu, že na trinástom, veď my sa držíme hesla: „Trinásť - Pán Boh pri nás“.

Čo nám dáva spoločenstvo

Často sme sa zamýšľali, resp. nahlas sme sa snažili pomenovať dôvod, prečo do spoločenstva chodíme, čo nám dáva, čo pre nás predstavuje stretnutie každý utorok. Tu je niekoľko odpovedí, ktoré sa vyskytli najčastejšie: posila v ťažkostiach, v trápeniach, pokoj v duši, zbavenie sa úzkosti, schopnosť premáhať pokušenia, vyhýbať sa a rozpoznať nástrahy, učenie sa žehnať aj nepriateľom a tým, ktorí nám ubližujú, učenie sa odovzdať všetko do rúk Pána, nech On riadi naše životy. Často sa

o tom rozpráva, ale skutočne všetko odovzdávať do rúk Pánových sa treba učiť a my sa to učíme v našom spoločenstve.

Malá vizitka členov spoločenstva „Dom modlitby sestry Veroniky“

Veronika - energická vedúca nášho spoločenstva, duša tejto komunity, ktorá je prostredníkom medzi Pánom a nami. Ako správna vedúca, organizátorka, má tieto stretnutia pod palcom, určuje čas, tempo stretnutí a prístupným spôsobom sprostredkúva stretnutia s Pánom, Matkou Božou a svätými. Drží taktovku týchto stretnutí v rukách, ale tými rukami hýbe Pán. Okrem toho je výbornou záhradkárkou, dopestuje vždy krásnu zeleninu a má povest', že keď zasadí hoci porisko, tak aj ono vykvitne.

Štefan - manžel sestry Veroniky, spolutvorca a organizátor týchto stretnutí, horlivý dokumentarista každého slova, ktoré dostaneme od Pána. Nahráva na audiokazety všetko dianie na stretnutiach a do istého času prepisoval všetky nahrávky do písomnej podoby pre všetkých členov spoločenstva. Je aj výborným príkladom toho, čo sa píše v Pisme: „a vy muži ctíte a milujete svoje ženy,,.

Magduška – naša síce vekom najstaršia členka,

ale vytrvalosťou a duševnou silou môže predbehnúť aj mladších. Skromná, drobná osôbka, ale s veľkou láskou a horlivosťou vydáva svedectvá o Bohu všemohúcom a Synovi Božom - Ježišovi.

Anička – srdečná, usmievavá osoba, vždy pripravená chváliť Boha, so schopnosťou prijímať s láskou všetko, čo jej Boh nadelil. Od nej sa učíme, že všetkých, aj tých, čo nám veľmi ublížili, je potrebné žehnať, žehnať a milovať. Pracuje v SAD, takže lístky na autobus v prípade potreby by asi neboli problémom.

Evka – prišla do nášho spoločenstva so zranenou dušou pre prenasledovanie v práci. Je ukážkou Božej milosti, keď ju Pán zachránil a vyliečil jej dušu od bolesti. A ona ako lekárka pomáha v liečení nám aspoň radami, prekladmi našich chorobopisov a nálezov do ľudskej reči a odporúčaniami na konkrétne vyšetrenia.

Sporadickým, ale svojím spôsobom pravidelným členom nášho spoločenstva je naša mladá **Evka**, ktorá je dcérou sestry Evky. Žije v Bratislave, t. č. je na MD s dvoma detičkami, ale keď je doma, je prítomná na každom našom stretnutí. Je tiež druhou z našich členiek, ktorej Pán požehnal vymodlené dieťaťko – Martinka - podľa prísľubu.

Agátka – prvá sestra z dvojčiat, požehnaná siedmymi deťmi, starostlivá mama a babka, ale predovšetkým veľká horliteľka Pánova, ctiteľka Matky Božej, Panny Márie, a šíriteľka evanjelia všade, kde momentálne je.

Marienka – druhá sestra z dvojčiat, tiež zaslúžila matka šiestich detí. Skromná, pokorná a hlboko odovzdaná viere v Pána. Napriek ranám v živote s láskou prijíma všetko a neprestáva Boha chváliť a velebiť. Aj ona, tak ako jej pokrvná sestra a sestra zo spoločenstva Evka, sa narodili v jeden deň, t.j. na sviatok sv. Cyrila a Metoda - 5. júla.

Lucka – dcéra sestry Agáty, matka troch detí, naša ekonómka, starostlivá mama, šikovná v robote, zvláda domácnosť, ale predovšetkým chváli a velebí Pána. Mladá žena, ktorá je odovzdaná Pánovi, aj keď padá, vždy vstane a ide ďalej. Ešte malá štatistika, to je prvá sestra tohto spoločenstva, ktorá porodila vymodlené dieťaťko, podľa Pánovho prísľubu- malú Kristínku.

Lucka – ďalšia mladá členka nášho spoločenstva, tiež matka troch detí. Vyštudovaná zdravotná sestra, teraz pôsobí v RZP, teda, ak jej to služby

dovolia, zúčastňuje sa našich stretnutí s veľkou láskou a odovzdanosťou. Je na nej obdivuhodné, s akou pokorou si vie priznať svoje pochybnosti alebo poklesky.

Jaro – ďalší zástupca mužov v našom ženskom spolku, manžel Lucky (zdravotnej sestry). Je profesionálny kuchár a už sme aj my mali možnosť ochutnať jeho špeciality na príležitostných agapé. Dá sa povedať, že aj umelec, veď jeho dekoratívne upravené melóny by mohli pokojne vystavovať na gastronomických podujatiach. Až ich bolo škoda zjesť.

Adriana (Ad'a) tiež mladá členka nášho spoločenstva, matka troch detí (akosi sa stalo pravidlom, že naše mladé členky sú trojnásobné mamky), povolaním učiteľka, inak bývalá veľmi dobrá žiačka sestry Evky, ktorá ako externistka učí na SZŠ, ktorú Ad'a svojho času navštevovala. Hoci sa jej nevyhýbajú choroby, trampoty a mala aj zlomenú nohu, všetko s Božou pomocou zvláda a pravidelne chodí do nášho spoločenstva.

Zuzka - najčerstvejší prírastok do nášho Domu modlitby. Pán ju tu priviedol, Pán ju požehnáva a Pán jej aj požehnal dieťaťko, ktoré čaká. Povolaním je magistra v lekární, a tak máme prednostne objednané lieky, len škoda, že nemôže zariadiť, aby sme toľko za ne nedoplácali.

Marek – manžel Zuzky a šťastný budúci otec očakávaného dieťaťka. Pracuje ako technik, ak mu pracovné zmeny dovoľia, pravidelne dochádza na naše stretnutia. Zbožný, veriaci mladý muž, ktorý svojimi modlitbami dokázal zvrátiť i nepriaznivé chvíle vo svojom živote.

Erika – Markova sestra, ktorá je veľmi čerstvou členkou tohto spoločenstva a momentálne ani nemôže na stretnutia dochádzať, lebo porodila tretie dieťaťko, malého Severína. Ale tešíme sa na stretnutie s ňou, len čo jej to mamičkovské povinnosti dovoľia.

Emil – ide o syna našej sestry Magdušky, ktorý síce nie je členom nášho Domu modlitby, ale ako by ním bol. Svojou činnosťou sa zúčastňuje na jeho chode, na šírení Božieho slova. Všetky nahrávky zo stretnutí prepisuje a rozmnožuje na počítači pre každého člena. Chronologicky spracúva postupne život v spoločenstve a jeho zásluhou máme všetci dokumentované naše spoločné stretnutia s Pánom.

Jarmila Kráľová

V novembri 2013 sa u mňa začali prejavovať vážne zdravotné problémy. Prestala som spávať, trpela som veľkými bolesťami hlavy, ktoré ma začali veľmi obmedzovať v bežnom fungovaní života (škola, práca, šport, ...). Všetky ťažkosti mi boli dôverne známe, odkedy som rok predtým strávila mesiac v nemocnici a následne pol roka doma a liečila sa z meningitídy. Avšak všetko sa vrátilo, bála som sa, čo príde, nespala som v tom čase už dva týždne, prestala som jesť, pretože všetko, čo som zjedla zo mňa šlo rovno aj von. Potom sa začal môj stav zhoršovať, často som sa nevedela udržať na nohách a celé telo sa mi triaslo, avšak žiaden lekár mi pomôcť nevedel. Jedinou možnosťou, ktorú mi odporúčali, bola akupunktúra, s ktorou som však nesúhlasila vzhľadom na neuznávanie takýchto alternatívnych spôsobov liečby. V tom čase začalo moje telo kolabovať. Nevládalo ísť ďalej, chýbala mi aspoň minimálna fyzická sila, a tak sa miestami stalo, že sa moje bolesti zväčšili do takých rozmerov, že som odpadla a nič som si nepamätala.

Oporou mi bolo

Katka Baráthová

Oporou mi bolo moje spoločenstvo, ktoré sa za mňa veľa modlilo a začala som pravidelne chodiť na modlitbu príhovoru za uzdravenie. Najskôr som nepociťovala žiadnu zmenu. Potom sa situácia dokonca zhoršila aj po psychickej stránke, pretože som si začala všímať veľkú nedôveru vo svojom okolí. Moji blízki mi neverili, že som naozaj chorá, pretože hlava vraj bolí hocikedy aj ich, ale vedľa s tým fungovať, stačí si dať jeden Ibalgin. Našli sme súkromnú neurologičku, ktorá mi po dôkladnom vyšetrení zistila, že v mojej mozgovej činnosti sú výkyvy, bolesti hlavy mám už chronické a nespavosť mi liečiť nedokáže, pretože nepomáhajú ani lieky na spanie. Bolo mi povedané, že na takéto stavy môžu zabráť už jedine antidepresíva, a to pri dlhodobom užívaní. Nechcela som to podstúpiť, pretože som vedela, aké účinky tieto lieky majú a aký dopad mali na mňa, keď ma ich nútili brať počas mojej minuloročnej liečby. Dali mi teda mesiac na to, aby sa stal zázrak, pretože nič iné vraj pomôcť nemohlo a ostala som iba s liekmi na lepšie prekrvovanie mozgu, na ktoré mi lekárka dopredu povedala, že je to len slabšia liečba a nepredpokladá, že by mi mohla pomôcť. Čím

spoločenstvo©

d'alej, tým menej ľudí pri mne stálo a zrazu som sama začínala pochybovať o tom, či som naozaj chorá, alebo si to len nahováram, veď predsa sa nemôžu všetci mýliť.

S plačom som prosila Boha, aby mi dal vedieť, čo sa to so mnou deje, prečo mám pocit, že zomieram, a nikto mi neverí. Vtedy som otvorila Písmo a takmer som nedokázala uveriť, čo tam vidím. Stálo tam: „Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.“ Keď to Ježiš počul, povedal: „Táto choroba nevedie k smrti, ale je na Božiu slávu: aby ňou bol oslávený Boží Syn.“ (Jn 11, 3-4) Bolo to jasné! Ja na toto všetko nie som sama! Boh mi verí, je pri mne a neopúšťa ma, tak prečo by som sa mala znepokojovať ostatnými ľuďmi? Dodalo mi to obrovskú silu vytrvať, bojovať ďalej. Nasledujúci deň mi zavolať diakon, ktorý sa za mňa modlil modlitbu prihovoru, aby som prišla a budeme sa opäť modliť. Tá modlitba bola omnoho silnejšia ako všetky predtým, cítila som neuveriteľný pokoj, celá som sa vznášala, cítila som sa neopísateľne úžasne. Po príchode domov som sa rozhodla, že ja už Boha nechcem o nič prosiť. Ani o uzdravenie, ani o spánok, o nič, jednoducho Mu chcem iba ďakovať

zato, aký je ku mne dobrý a ako sa stará. Vtedy som však otvorila Písmo a na moje počudovanie tam stálo: „Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám!“ (Lk 11,9). A vravím si: Dobre, Pane, Ty asi chceš, aby som aj prosila, tak ja Ťa teda prosím aspoň o ten spánok (v tom čase to bol už 74. deň choroby, a teda aj nespavosti). A tu sa stal zázrak číslo jedna, verte či nie, od tej chvíle spím každú jednu noc, niekedy sa mi podarí aj cez deň. Bolesti však pretrvávali aj naďalej a začali byť intenzívnejšie, na ne som sa ráno prebúdza a trvali až do večera, ale ja som už v tom čase vedela, že Boh to má všetko pevne vo svojich rukách a ja Mu musím iba dôverovať.

Dva týždne po prvom zázraku sme sa so spoločenstvom vybrali na duchovnú obnovu do Prievidze. Počas nej som zažila krásny čas s Bohom, avšak nemala som pocit, že by sa vo mne po fyzickej stránke niečo zlomilo. Zúčastnila som sa aj tu na modlitbe prihovorov. Bola veľmi silná, ale neviem ani popísať, čo som pri nej cítila. Po krátkej chvíli som spustila veľký plač. Netušila som prečo, skrátka som len celú modlitbu preplakala. Veľmi intenzívne som pocítovala, že Boh niečo

robí, že niečo sa deje, avšak nemala som potuchy, čo to je. Zistila som to deň po obnove, kedy som mala ísť na kontrolu. Doktorka najskôr nevedela uveriť, že ja už naozaj spávam. A keď ma potom celú preskúmala, vyšetrila a všetko pozisťovala, hovorí mi: „Katka, ty si úplne zdravá, tvoj mozog je v poriadku a je len otázkou času, kedy všetky bolesti odídu.“ Zrazu ostala ticho a po chvíľke sa na mňa usmiala a s obrovským pokojom v hlase mi povedala: „Neboj sa. Tebe už nič nehrozí.“ Po týchto slovách mnou niečo veľmi silno preniklo. Keď mi povedala „neboj sa“, akoby ma niekto pre-

bodol a akoby to nehovorila ona, ale Boh cez ňu. Ešte nikdy som neodišla od lekárky taká šťastná, vedela som to, Boh je ten najlepší Lekár a miluje ma tak silno, že nedopustil, aby som sa toľko trápi-la. Keď som v ten deň išla na svätú omšu, potvrdil mi svoj čin slovami Evanjelia: „A všetci, čo sa ho dotkli, ozdraveli.“ (Mk 6, 56)

Takto Boh konal zázraky v mojom živote, veľa ma v tomto čase súženia naučil, najmä dôverovať Mu úplne a bez obáv, On sa o nás vie predsa postarať lepšie, ako my sami.

Katka

V praxi zdravotnej sestry v onkologickej zložke som bola viackrát konfrontovaná s pravdivosťou výroku „Poslední budú prvými“, najviac mi však v pamäti utkvel prípad, ktorý sa svojou jedinečnosťou stal silnou oslavou Boha.

Prijali sme pacientku – vysokoškolskú profesorku vo veľmi zlom zdravotnom stave. Totálne paralyzovaná nebola schopná ani verbálnej komunikácie. S príbuznými komu-nikovala pomocou tabuliek označených písmenkami. Žmurknutím oka potvrdila písmeno, z ktorého skladali slová a vety.

Jej stav zjavne spel k odchodu do večnosti, a mne nezostávalo veľa času na to, aby som ju, ateistku, priviedla k Pánu Bohu. Modlila som sa za ňu modlitbou Korunky Božieho Milosrdenstva a vrúčne prosila o zásah Božej Prozreteľnosti a o Svetlo Ducha Svätého. Zaziarilo v nápade ponúknuť jej Darwinovo svedectvo o viere v Boha z knižky Otázky dneška.

Prihovorila som sa jej - „pani profesorka, viem o Vás, že ste presvedčená ateistka. Mám tu knižku, v ktorej sú uvedené Darwinove argumenty, potvrdzujúce existenciu Boha. Môžem Vám z nej niečo prečítať?“ Čakala som odpoveď žmurknutím či nežmurknutím oka. Namiesto toho zaznelo jasné a zreteľné ÁNO. Napriek mnohým pracovným povinnostiam a časovej tiesni, priniesla som knižku a citovala Darwina. Pozorne a so zreteľným záujmom ma počúvala. Položila som jej odvážnu otázku. „Pani profesorka, viem, nemáte silu skúmať pravdu o Bohu, nechceli by ste Ho však prijať v duchu – Bože, ak si, nechcem ťa odmietnuť?“ Zaznelo druhé jasné a zreteľné ÁNO. Položila som jej ďalšiu otázku – „chcete, aby som Vám zavolała kňaza?“ Zaznelo tretie jasné a zreteľné ÁNO.

Kňaz prišiel a vyslúžil jej potrebné sviatosti – bola pokrstená a ja som nevedela dosť poďakovať Pánu Bohu za to, že v trojnásobnom „ÁNO“ zjavil a oslávil seba samého, že v trojnásobnom „ÁNO“ potvrdil, že nechce smrť hriešnika a poslední môžu byť prvými.

Nech je zvelebený Boh!

Katarína Molnárová

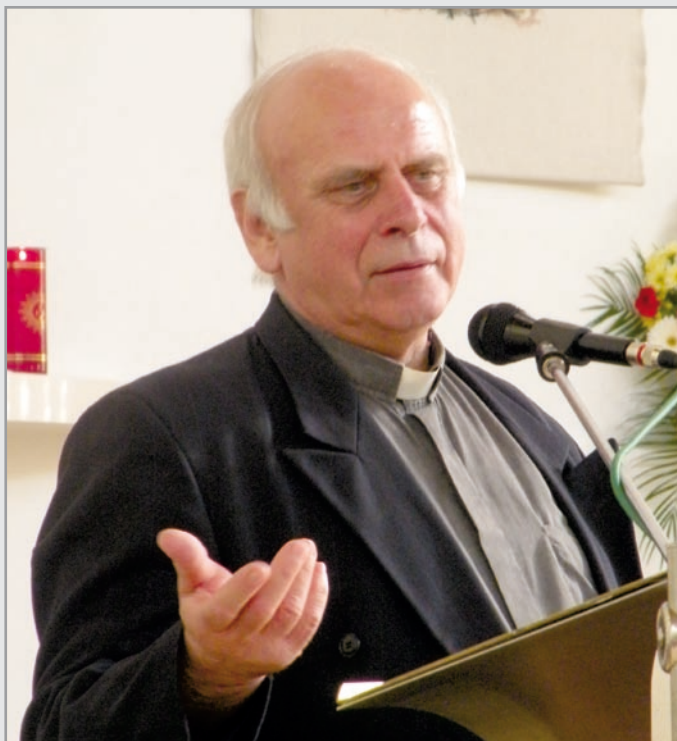
Pri modlitbe príhovoru alebo za vnútorné uzdravenie na podujatiach Obnovy v Duchu Svätom sa modlitbové skupinky stretnú aj s prejavmi - manifestáciami človeka, za ktorého sa modlia. Čo je najvhodnejšie urobiť v takej chvíli? Volat' kňaza? Modliť sa ďalej alebo ukončiť modlitbu?

Skúsení modlitebníci vždy musia počítať s nejakými prejavmi, pretože takýmto modlitbami vstupujeme do najvnútornejších oblastí človeka, za ktorého sa modlíme. Dotýkame sa ich hlbokých zranení, ktoré sa vynárajú postupne. Nikdy preto vopred nevieme, nakoľko sa podarí vstúpiť do uzdravujúcich procesov a koľko je v jednotlivcovi nahromadených a potlačených emócií. A neraz veľmi dlho potláčaných a neriešených problémov.

Preto potrebujeme pri nezvyklých prejavoch brať toto všetko do úvahy. Dobré je rozlíšiť, či ide o prejav emócií, či nie je na pozadí psychická porucha alebo to môžu byť známky obsadenia zlým duchom. Najprv sa pokúsime takého človeka upokojiť, najmä, ak sme na verejnosti, napríklad v kostole. Musíme chrániť samotného človeka, aby mu to nebolo nepríjemné, lebo mu ešte pridáme ďalšie zranenie a tiež nesmieme riskovať, že vystrašíme druhých, ktorí sa prizerajú, a nemajú s tým skúsenosť. Požiadame niekoho, aby nám pomohol prejsť s dotýčným do inej miestnosti, kde podľa situácie môžeme pokračovať alebo modlitbu ukončíme. Ak si aj nevieme s prejavmi poradiť, netreba prepadnúť panike. Je dobré privolať si ďalšieho skúseného laika alebo kňaza a poradiť sa o ďalšom postupe. Určite je správne aj naďalej sa takémuto človeku venovať.

Ako rozlíšiť v takejto situácii, či ide o posadnutosť?

V danej situácii je dosť ťažké, ak nie nemožné rozlíšiť, o aké prejavy ide. Určite by som sa - po skúsenostiach - vyhýbal klasifikovať daný prejav hneď ako posadnutie. Sú však určité spôsoby, ktoré nám môžu pomôcť pri rozlišovaní. Napríklad: ak má daná osoba nejaké prejavy, keď sa za ňu modlím nahlas, prestanem a pokračujem len potichu, v duchu. Ak je to zlý duch, ten to vie a prejavy budú pokračovať. Ak prejavy ustanú, je to len emočný a psychický prejav človeka. Treba pokračovať modlitbou za vnútorné uzdravenie, prípadne uzdravenie spomienok, ale nie modlitbou oslobodenia. Ak ide o vážne podozre-

Nikdy sa nebojme modlitieb

Na vaše otázky, týkajúce sa najmä modlitieb príhovoru, na ktorých sa modlitebníci často stretávajú s rôznymi prejavmi a reakciami ľudí, za ktorých sa modlia, odpovedal otec Anton Gubala, kňaz Komunity Baránkovej Krvi.

nie na posadnutosť, exorcizmu musí predchádzať posúdenie odborníkov, psychológov či psychiatrov, aby sme zbytočne neriskovali a nespôsobili traumy človeku, že je posadnutý, a ktorý možno potrebuje psychiatra, alebo iba uvoľniť svoje nahromadené emócie.

Môžu aj hlboké zranenia v človeku spôsobovať takéto prejavy - manifestácie?

Práve to som mal na mysli, že dlhotrvajúce a opakované ubližovanie, hĺbka zranení, má veľmi často takéto sprievodné prejavy. Samému človeku je veľmi nepríjemné, čo sa s ním deje a určite by sme mu nepomohli, keby sme z neho chceli okamžite vyháňať diabla. Viete si predstaviť, ako by to mohlo spôsobiť ďalšie zranenie a nedôvera by mohla takého človeka zablokovat' pri riešení svojich problémov. Na to neraz modlitebníci nepamätajú a púšťajú sa do modlitieb oslobodenia od zlého. Môžu tak viac uškodiť než pomôcť.

Ak je podozrenie na posadnutie, čo robiť?

Tu je najlepšie zveriť človeka kňazovi, ktorý je biskupom poverený na vykonávanie modlitby exorcizmu. On má zároveň tím odborníkov z vyššie menovaných profesií, s ktorými exorcista vždy spolupracuje.

Stretáme sa so strachom ľudí z modlitbových skupiniek, kde sa takéto niečo udialo. Máme mať obavy z modlitby za takýchto ľudí?

Neskúsených členov modlitbovej skupiny to vystraší a znepokojí, ale je potrebné vedieť, čo vždy pripomína páter Elias Vella, že diabol je porazený a je to on, kto má strach, on sa bojí pokrsteného človeka. Ak sa modlíme a konáme v intenciách a v poslušnosti Cirkvi, strach tu nemá čo robiť. Nikdy sa nebojme modlitieb, ktorými sprostredkujeme Ježišovu lásku a cez ňu aj uzdravenie a oslobodenie.

Jarmila Kráľová

Všetci potrebujeme vnútorné uzdravovanie

Každoročne stretáme nadšených ľudí, ktorým semináre, vedené pátrom Eliasom Vellom, menia život k lepšiemu. Počúvame ich svedectvá a máme túžbu tiež sa na jeden prihlásiť. Zaujala nás téma semináru o vnútornom uzdravení a páter Vella nám ochotne vysvetlil, čo nás trápilo.

Robili ste seminár na tému Vnútorne uzdravenie. Ako zistíme, že potrebujeme modlitbu za vnútorné uzdravenie?

Všetci potrebujeme, či už takým alebo onakým spôsobom fyzické uzdravovanie, pretože naše telo sa opotreboáva a takým istým spôsobom všetci potrebujeme vnútorné uzdravovanie. Počas rokov si nesieme mnohé zranenia, a hoci sme ich dostali v minulosti, ostávajú otvorené v priebehu nasledujúcich rokov, až kým sa nevyliečia. Mnohé z týchto zranení prichádzajú od našich rodičov, od osôb, ktoré nám úmyselne alebo neúmyselne ublížili. Mnohé sú z nedostatku odpúšťania, zo strachu a hnevu, nahromadeného v priebehu rokov, z pocitov viny a úzkosti.

Kto sa môže modliť modlitbu za vnútorné uzdravenie?

Každý sa môže modliť za vlastné vnútorné uzdravenie, ale aj za druhých. Ako sa všetci môžeme modliť, aby nás Boh fyzicky uzdravil, rovnakým spôsobom sa môžeme modliť za vnútorné uzdravenie, ale nie všetci sa môžeme modliť za druhých. Človek musí byť trénovaný, aby to dokázal, inak môže psychicky ublížiť druhým. Poznám mnohých, ktorí sa v spoločenstvách modlili za druhých a namiesto toho, aby priniesli pokoj, rozrušili - znepokojili danú osobu z nedostatku skúseností.

Kedy a podľa čoho vieme, že sme skutočne uzdravení?

Nikto nemôže povedať, že je úplne uzdravený. Často pod jedným zranením sú ďalšie skryté zranenia, takže uzdravenie jedného zranenia odhalí to skryté. Ale predstavte si, že máte niekoľko elektrických drôtov. Ak sa dotknete jedného a nepotrasie vás, znamená to, že v ňom nie je elektrina, ale ak nás potrasie, je v ňom elektrina. Napríklad ak ste boli ako dieťa sexuálne zneužívaný, ak sa takáto príhoda spomenie a na vás to nezaúčinkuje, ste uzdravený. Ak to na vás ešte stále účinkuje, znamená to, že sa ešte musíte uzdravovať.

Ďalší seminár má názov: Veriť napriek problémom. Vychádzate v ňom aj z vlastných osobných skúseností?

Utrpenie sprevádza každého a ani ja nie som výnimka. Tiež som mal v živote ťažké chvíle. Spomeniem niektoré - bolo to veľmi ťažké, keď som stratil rodičov, ale najmä, keď som stratil jedinu sestru po nehode. Ale práve vtedy musíme ukázať svoju vieru. V takýchto okolnostiach človek môže podľahnúť zúfalstvu alebo ešte viac sa pripútať k Ježišovi. Vďaka Bohu, bol som dosť múdry a pripútať som sa k Ježišovi. Seminár bol založený na mnohých skúsenostiach, ako sa pripútať k Ježišovi vo chvíľach utrpenia.

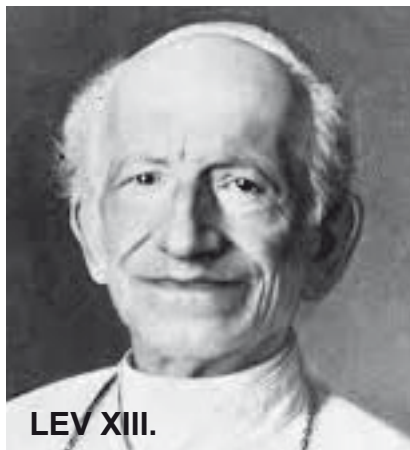
Čo je najdôležitejšie urobiť, keď strácame vieru?

Všetko záleží na tom, aká je viera pre vás dôležitá. Ak si myslíte, že nie je dôležitá, necháte ju a začnete žiť bez nej, neuvedomujúc si, že si viac komplikujete život a robíte si ho ťažším. Ale ak si uvedomíte, ako je dôležité žiť radostne a pokojne, pokračujete v jej hľadaní. Pamätajte, že viera je dar, daný nám od Boha. Ale vy sa mu musíte otvoriť. Inak ho nedostanete. Otvorte sa jej cez modlitbu a sviatosti.

*Andrea
Teplanová*

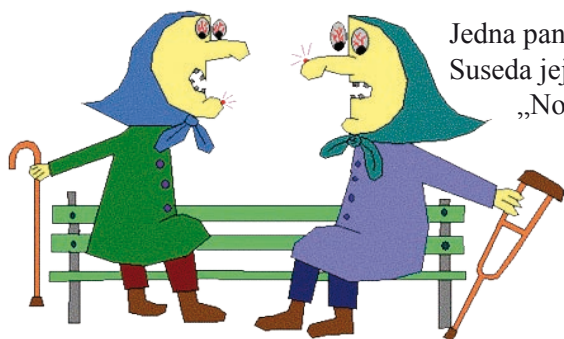

páter Elias Vella

LEV XIII.

Istý maliar raz namaľoval portrét pápeža Leva XIII. - hrozne. Takmer ho nebolo poznať. „Na to sa hodí citát z evanjelia,“ povedal pápež, pozerajúc na portrét. „Aký?“ spýtal sa maliar. „Ako Ježiš kráča po vlnách jazera a učeníkom hovorí: Nebojte sa, ja som to!“

Jedna pani sa vždy o každom vyjadrovala len dobre. Suseda jej hovorí: „Ty by si pekne povedala aj o diablovi.“ „No veru, treba uznať... Ten má výdrž!“

Kňaz prišiel vyspovedať umierajúceho starčeka.

„Ja nemám žiadne hriechy,“ povedal starček.

„Nič vám neleží na svedomí?“

„Nie.“

„Naozaj?“

„No trochu ma čosi predsa trápi. Keď som mal dvadsať rokov, kamarátovi sa nepáčilo, že chodím za jedným dievčaťom. Tak keď som s ním bol v loďke na jazere, postrčil som ho cez okraj loďky a... keďže som ho odvtedy už nevidel, tak mi niekedy vrta v hlave, či sa mu niečo nestalo.“

Manželka po návrate z víkendového duchovného cvičenia prišla v pondelok ráno za manželom a pobožkala ho.

Ten na ňu prekvapene pozeral. Keď to manželka zopakovala aj v utorok, tak sa manžel spýtal: „Čo ste to na tých duchovných cvičeniach robili?“

Odpovedala: „Jeden prednášajúci kňaz nám poradil, aby sme pre pokoj v duši každé ráno pobožkali svoj kríž.“

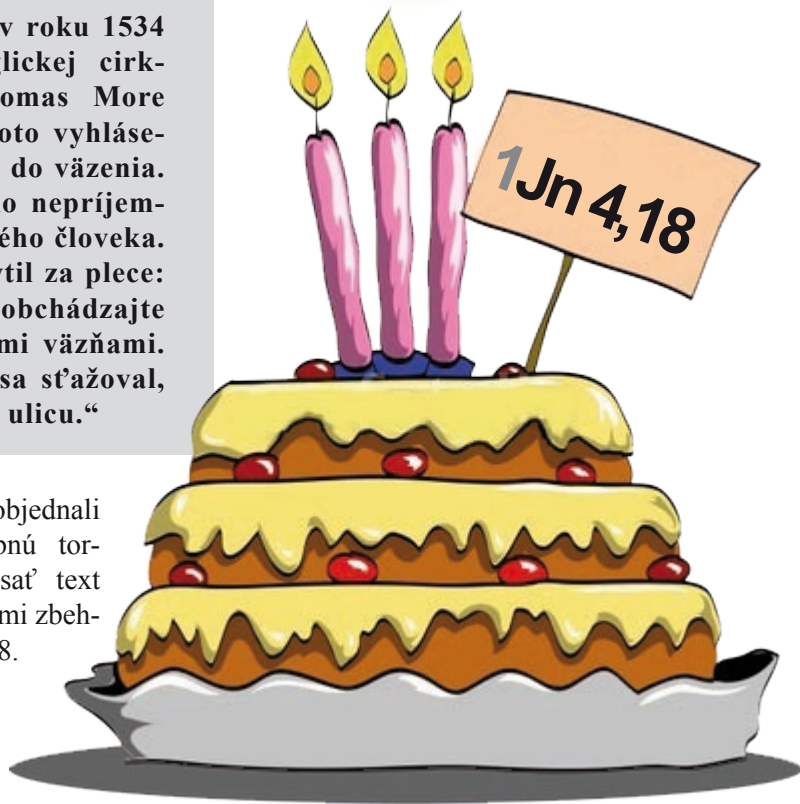
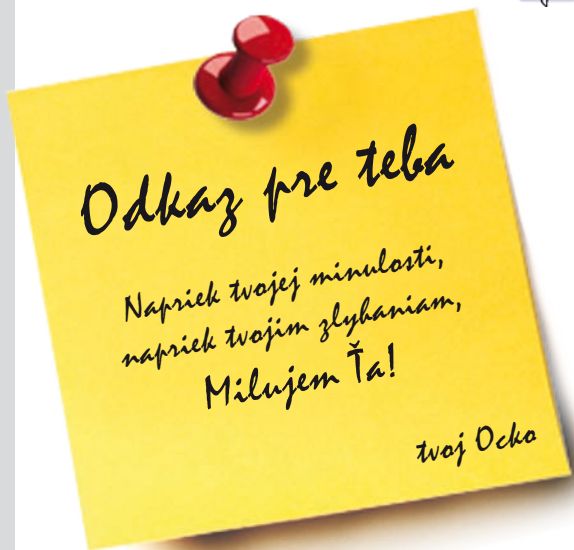
Thomas More

Kráľ Henrich VIII. sa v roku 1534 vyhlásil za hlavu anglickej cirkvi. Jeho kancelár Thomas More odmietol rešpektovať toto vyhlásenie. Preto bol uvrhnutý do väzenia. Riaditeľovi väznice bolo nepríjemné zavrieť takého čestného človeka. More ho priateľsky chytil za plece: „Nerobte si starosti, zaobchádzajte so mnou ako s ostatnými väzňami. Ale ak by som sa predsa sťažoval, pokojne ma vyhod'te na ulicu.“

Pred svadbou snúbenci objednali v cukrárni veľkú svadobnú tortu. Žiadali na tortu napísať text 1 Jn 4,18. Cukrár nebol veľmi zbehlý v Písme a napísal: Jn 4,18.

Bola prekvapením pre mladomanželov a svadobčanov, keď miesto textu:

1 Jn 4,18: „**V láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach...**“
čítali: Jn 4,18: „**lebo si mala päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž...**“

Tulák

Bol tam kdesi hore a sám ...
... čakal, že čierne nebo jeho rán
odplaví lejak kvapiek v chladivom daždi
a uzrie svetlo v duši svojej ... možno navždy.

Vedel, že pôjde kalváriou. Nechcel ísť sám,
dúfal, že s ním ponesie kríž aj jeho Pán.
Nedokázal dušu otvoriť, vyhlásiť mier,
aby On mohol stisnúť kľučku jeho dvier.

Nerozumel vôbec Jeho vôli,
často volal na nebo : „Pane, ono to bolí ...“
Nepočul odpoveď ani náznak slov,
prechádzal stále svojou hmlou.

Oči plné výčitiek a mokrých sĺz,
nevládal už volať : „Prosím, len ma drž!“
Cítil sa opustený a strácal nádej,
potkýnal sa o polená svojej snahy márnejš.

Teraz čaká ... čaká na spásu.
Blúdi v boji, v boji o krásu.
Píše príbeh, no čo s ním?
Odpovedať, Pane, túži volaním...

anonym

Vigília Turíc v Nitre

Spoločenstvá KCHO pozývajú **7. júna 2014**
na celodenné stretnutie spojené s vigíliou Turíc
vo farskom kostole sv. Gorazda v Nitre na Klokočíne.
Začiatok stretnutia o 10:00 hodine.

info: 0907 407 050

Pozvanie na seminár obnovy v Duchu Svätom

Informačné stretnutie sa uskutoční
v nedeľu **9. marca 2014**

o **15:00 hod**
v priestoroch Piaristického gymnázia

v Trenčíne

Stretneme sa o **14:45 hod.** pred kostolom
sv. Františka Xaverského (Piaristický kostol)
na Mierovom námestí a spoločne pôjdeme
do budovy Piaristického gymnázia.

info na č.t.: **0903585586**
alebo mail: bernatkova.maria@zoznam.sk

Rinnovamento nello Spirito Santo
Convocazione Rinnovamento con PAPA FRANCESCO

Papa Francesco

Card. Angelo Comastri
Vicario del Papa per la Città del Vaticano

Card. Agostino Vallini
Vicario del Papa per la Diocesi di Roma

Card. Stanisław Ryko
Presidente Pontificio Consiglio per i Laici

P. Raniero Cantalamessa
Predicatore della Casa Pontificia

Sr. Brígida McKenna
Ministra di preghiera

Fr. Kevin Scallon
Ministro di preghiera

Ralph Martin
Ministro di predicazione

Patti Gallagher Mansfield
Ministro di interazione

Michelle Moran
Presidente dell'ICCD

Gilberto Gomes Barbosa
Presidente della UCCB

Salvatore Martinez
Presidente del Fed

e ancora... Meeting Bamboli! MEETING RAGAZZI!

Partecipa anche tu a questo grande evento di preghiera e di evangelizzazione!

Informazioni - prenotazioni - notizie - materiali

Svätý Otec František pozýva
spoločenstvá obnovy v Duchu Svätom
na stretnutie v Ríme
na olympijskom štadióne **1. a 2. júna 2014**

<http://www.rns-italia.it/NuovoSito/page/standard/site.php?p=cm&o=vd&id=1325>

DUCHOVNÉ CVIČENIA

21. až 24. august 2014

Kňazský seminár Sv. Gorazda

v NITRE

Info: 0911 958 334

Téma duchovných cvičení:

Duch Svätý
nás svojím menom pozýva

Exercitátor: **Vdp. Juraj Pluta**

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu **ročník 6**

Vydáva: Katolícka charizmatická obnovu Slovenska
Šéfredaktor: Andrea Teplanová
Dátum vydania: február 2014

Redakčná rada: Miroslav Bilčík, Eva Koprdová,
Jarmila Kráľová, Róbert Lauko, Juraj Pluta
Grafik: Mária Teplanová
Fotograf: Gabika Šunderlíková
Jazyková úprava: Blanka Kocinová
vychádza trikrát do roka

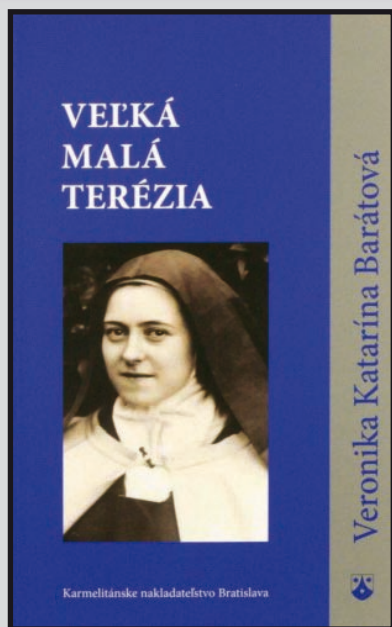
Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnovu,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: casopis.kcho@gmail.com
telefón: +421 907 751 826 (O2)
<http://www.kcho.sk>

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009
Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra
registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 372/09
IČO 37 960 687

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov, zaslaných na zverejnenie.
Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom.
Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne **0,50 €**. VÚB účet číslo: **1800629557 / 0200**

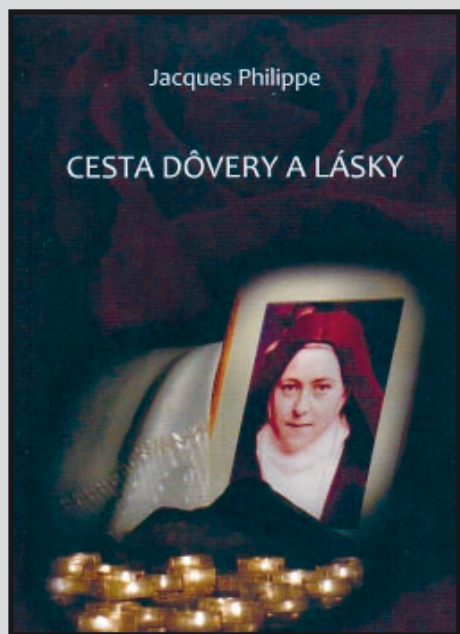
Kniha Veroniky Kataríny Barátovej Veľká malá Terézia patrí medzi novinky Karmelitánskeho nakladateľstva z roku 2013 a vyšla v slovenskej i českej verzii. Tvoria ju hlboké zamyslenia nad vlastnými slovami sv. Terézie z Lisieux (1873 – 1897), ktorá sa napriek mladému veku stala učiteľkou Cirkvi. Odzrkadľujú jej postupne dozrievajúci pohľad na život, ktorý už od detstva vyžaroval akúsi dynamiku pozemského života a večnosti, „už áno a ešte nie“ plnosti kresťanského života. Takto Terézia poukazuje na to, čo je v ľudskom živote podstatné a nadčasové.

CHARIKNIŽNICA

1/2014

Ponúkame informáciu o dvoch zaujímavých knižkách autorov Komunity Blahoslavenstiev, venovaných odkazu sv. Terézie z Lisieux.

Krehkému a zranenému svetu, akým je ten náš, sv. Terézia z Lisieux ponúkla „celkom novú malú cestu“ - „cestu dôvery a lásky“, dostupnú pre každého kresťana, lebo cítila, že Boh chce ukázať túto cestu aj zástupu „malých duší“, krehkých a slabých ľudí, aby ich viedol až k najvyšším vrcholom lásky.

Jacques Philippe preberá mnohé príklady z jej života a ukazuje, ako sú niektoré Teréziine vnuknutia cennými aj dnes pre nás, najmä vo chvíľach ťažkostí a skúšok.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou alebo telefonicky na čísle 0911 958 334